

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Agapiou Joséphidès przeciwko Komisji i Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

(Sprawa T-439/08)

(2008/C 327/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Kalliope Agapiou Joséphidès (Nikozja, Cypr)
(przedstawiciele: adwokat C. Joséphidès)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich oraz Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (zwanej dalej „Agencją”) z dnia 1 sierpnia 2008 r., którą Agencja pod nadzorem Komisji odmawia skarżącej dostępu do określonych dokumentów akt nr 07/0122, o który wniosła ona w piśmie z dnia 3 marca 2008 r., w związku z utworzeniem Centre of Excellence Jean Monnet na Uniwersytecie Cypryjskim;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)3749 z dnia 8 sierpnia 2008 r. dotyczącej indywidualnej decyzji w sprawie zatwierdzenia pomocy w ramach programu kształcenia ustawicznego, będącego częścią programu Jean Monnet;
- Obciążenie Agencji i Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w ramach tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności, z jednej strony, decyzji Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego z dnia 1 sierpnia 2008 r., którą odmówiono jej dostępu do określonych dokumentów w związku z utworzeniem Centre of Excellence Jean Monnet na Uniwersytecie Cypryjskim, a z drugiej strony decyzji Komisji C(2007)3749 z dnia 8 sierpnia 2008 r. dotyczącej indywidualnej decyzji w sprawie zatwierdzenia pomocy w ramach programu kształcenia ustawicznego, będącego częścią programu Jean Monnet, w zakresie, w jakim zaleca się w niej zatwierdzenie dotacji dla Uniwersytetu Cypryjskiego na utworzenie Centre of Excellence Jean Monnet.

Opiera ona swój wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Agencji z dnia 1 sierpnia 2008 r. na tym, że Agencja naruszyła przysługujące jej na podstawie zasady przejrzystości, określonej w art. 1 ust. 2 i 6 traktatu UE, oraz na podstawie art. 255 WE i Karty praw podstawowych UE osobiste prawo do dostępu do określonych dokumentów w takim zakresie, w jakim jej nazwisko zostało użyte przez osoby trzecie (Uniwersytet Cypryjski) bez jej zgody i w celu osiągnięcia przez to korzyści. Podnosi ona, że ma w tych okolicznościach prawo do sprawdzenia dokładnej treści lub prawdziwości danych osobowych oraz celu i kontekstu ich wykorzystania.

Ponadto podnosi ona, że dyrektor Agencji nie jest właściwy w przedmiocie jej drugiego wniosku o dostęp do dokumentów i że jego decyzja z dnia 1 sierpnia 2008 r. narusza rozporządzenie nr 1049/2001⁽¹⁾ oraz regulamin Komisji.

Jeżeli Sąd uznałby, że dyrektor Agencji był właściwy do wydania zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi mimo to, że narusza ona szereg przepisów rozporządzenia nr 1049/2001, w szczególności art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 15 ust. 1. Podobnie Agencja dokonała błędnej interpretacji szeregu przepisów tego rozporządzenia, w szczególności art. 4 ust. 1 lit. b), ust. 2, 4 i 5, i nieprawidłowo zastosowała zasadę przejrzystości i pojęcie nadrzędnego interesu publicznego. Skarżąca zarzuca też brak niezbędnego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Swoj wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)3749 z dnia 8 sierpnia 2008 r. skarżąca opiera na tym, że niezgodnie z prawem Komisja zaniechała zbadania, czy skarżąca dała zgodę na podanie jej danych osobowych w formularzu wniosku, który Uniwersytet Cypryjski złożył do Komisji. Komisja powinna była stwierdzić istotną nieprawidłowość złożonego wniosku i cofnąć swoją decyzję lub podjąć inne niezbędne środki.

Skarżąca twierdzi również, że Komisja popełniła błąd w ocenie kryteriów kwalifikowania się kandydatury złożonej Uniwersytet Cypryjski.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 45, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2008 r. — 1-2-3.TV przeciwko OHIM — Zweites Deutsches Fernsehen i Televersal Film- und Fernseh-Produktion (1-2-3.TV)

(Sprawa T-440/08)

(2008/C 327/62)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: 1-2-3.TV GmbH (Unterföhring, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde i E. Nicolás Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą byli: Zweites Deutsches Fernsehen (Moguncja, Niemcy) i Televersal Film- und Fernseh-Produktion GmbH (Hamburg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w sprawie R 1076/2007-1 z dnia 30 czerwca 2008 r. oraz
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „1-2-3.TV” dla usług z klas 35, 38 i 41 — zgłoszenie nr 3 763 133

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Zweites Deutsches Fernsehen i Televersal Film- und Fernseh-Produktion GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy „1, 2 ODER 3 ZDF-ORF-SFDRS” dla towarów i usług z klas 3, 5, 9, 12, 14, 16, 18, 21, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 32, 35, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych, z uwagi na wywierane przez nie odmienne całościowe wrażenie, nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2008 r. — Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt przeciwko Komisji

(Sprawa T-443/08)

(2008/C 327/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt (przedstawiciel: Rechtsanwalt U. Soltész)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie zgodnie z art. 231 akapit pierwszy WE nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2008 r., w zakresie w jakim Komisja stwierdza w nim, że
 - a) w przypadku środka przyznanego przez Niemcy celem zasilenia kapitału na budowę nowego pasa startowego

południe oraz związanych z nim urządzeń lotniczych na lotnisku Lipsk/Halle chodzi o pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE oraz że

b) ta „pomoc państwa” wynosi 350 mln EUR;

- obciążenie Komisji zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca kwestionuje stwierdzenia zawarte w pierwszej części art. 1 decyzji Komisji C(2008) 3512 ostateczna wersja z dnia 23 lipca 2008 r. (C 48/2006, ex N 227/2006) w sprawie środków ze strony Niemiec na rzecz DHL i portu lotniczego Lipsk/Halle, że zasilenie kapitału dokonane przez Niemcy na rzecz portu lotniczego Lipsk/Halle stanowi pomoc państwa i kwota tej pomocy wynosi 350 mln EUR.

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, iż postanowienia odnoszące się do pomocy nie mają zastosowania, gdyż w przypadku portu lotniczego — o ile w rachubę wchodzi rozbudowa infrastruktury regionalnego portu lotniczego — nie chodzi o przedsiębiorstwo w rozumieniu tych postanowień.

Po drugie, w opinii strony skarżącej w przypadku Flughafen Leipzig/Halle GmbH chodzi o państwową spółkę służącą realizacji jednego celu („single purpose vehicle”), która posługuje się prywatnoprawną formą organizacyjną i która z tego względu bezsprzecznie nie powinna być postrzegana jako beneficjent pomocy, gdy zostaje wyposażona przez państwo w środki potrzebne do wykonywania jej zadań.

Po trzecie, strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja jest sprzeczna sama w sobie, ponieważ w decyzji Flughafen Leipzig/Halle GmbH jest traktowana zarówno jako beneficjent pomocy, jak i podmiot udzielający pomocy.

Po czwarte, strona skarżąca utrzymuje, iż zastosowanie wytycznych⁽¹⁾ opublikowanych w 2005 r. do okoliczności faktycznych zaistniałych przed ich opublikowaniem narusza zasadę niedziałania prawa wstecz, zasadę pewności prawa, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasadę równego traktowania. Zdaniem strony skarżącej zastosowanie miały wyłącznie wytyczne Komisji z 1994 r.⁽²⁾

Ponadto podnosi ona, że nowe wytyczne naruszają pierwotne prawo wspólnotowe, ponieważ z uwagi na to, że operatorzy regionalnych portów lotniczych nie mają statusu przedsiębiorstwa, wytyczne te są niewłaściwie pod względem przedmiotowym i sprzeczne same w sobie. W wytycznych z 2005 r. również budowa portów lotniczych została podporządkowana prawu regulującemu pomoc państwa, podczas gdy w poprzednich wytycznych z 1994 r. działalność ta była wyraźnie wykluczona z zakresu zastosowania prawa regulującego pomoc państwa. Z uwagi na diametralnie przeciwną treść starych i nowych wytycznych oraz w braku uchylecia uregulowania z 1994 r. niejasne jest, jaka ocena prawna jest pożądana w odniesieniu do finansowania infrastruktury portu lotniczego.